

✠ POMHAJ BÓH

ČASOPIS EVANĎELSKICH SERBOŦŦ

1. číslo

Budyšin, januar 1961

Lětnik 11

Hrono na wulki rózka 1961

„Hlejće tohodla, kak posluhaće“

Luk. 8, 18

Kotre słowo mamy w našim hronu wosebje wuzběhnyć? Ja sej myslu, zo słowčko „kak“.

Naši čitarjo su abo běchu tola wšitcy dobri kemšerjo! (Hdyž pisam „běchu“, njemyslu na tajkich, kiž su sej kemšichodjenje wotwučili, ale na starych abo chorych, kiž woprawdže wjace njemóžeja!) Hdyž so na kemšach předuje, što ma so lošo, předar abo posluhar? Wězo, tak sej najprjedy myslimy, předar. Tón měješe předowanje prihotować a ma nadow, nam tekst prawje a dokładnje a zrozumliwje wukladować. A woprawdže druhdy tak lochko njeje za njeho, prawe słowa namakać. Přeco zaso ma so z pomocu swjateho Ducha wo to prócować, a my wšitcy, my čitarjo našeho „Pomhaj Bóh“ mamy jeho při tym podpěrać – z našej modlitwy a z našim dobroprošenjom!

Ale nětko chcu tola prajić, zo ma sej kemšer, sluchajo na předowanje, runje tak čezko kaž předar, haj snano samo česo! Na prawe wašnje sluchać, to je zawěrnje „kumšt“, to sej něšto žada, to je duchowny skutk! To každy njemóže!

A hdyž so nam na někajke wašnje Bože słowo přibližuje, potom rěka na wosebite wašnje wuši wótrić a na to woprawdže hladać, kedźbować, **kak** bychmy sluchali! Nětko razy praji naš Zbožnik: „Štož ma wuši slyšeć, tón slyš!“ Wuši samej njedohatej, zo bychmy prawje slyšeli. Ně, k tomu slyša hišće wjace, mjenujcy wola, nětko woprawdže při wěcy wostać a sej njedać mysle zaprosić, k tomu slyša tež přóstwa wo swjateho Ducha, zo by nam pomhał, wšitke słowa prawje zapřimnyć!

W oktoberskim čisle našeho lopyjena steješe na poslednjeje stronje nastrožacy nastawk pod titulom „Ani jeničke předowanje!“ Zo njeběše žane jeničke předowanje slyšať, to dyrbješe na smjertnym ložu prjedawši dobry kemšer z wulkimi stroželemi wuznać, dokelž běše spochi swojim myslam dowolił, so z druhimi wěcami zaběrać, hdyž Bože słowo slyšeše.

So njeby so nam to, kiž tola Bože słowo lubujemy, jónu stało, tohodla chcemy sej to dać prajić **do wutroby**, štož tu naš Zbožnik sam praji: „Hlejće tohodla, kak posluhaće“

L.a.

Knježe, nawuč nas so k Bohu modlić!

To je heslo na lube nowe lěto 1961. To ma nas ewangelskich křesćanow w cyłej Němskej přewodźeć přez 365 dnjow, wot kotrychž nětko hižom nětko za nami leža.

Je to poprawom kmáne heslo na jedne cyle lěto? Hdyž so dopominamy na hrona zašłych lět, njeběše we nich wjele wjace? Njeběše to druhdy hotowy program abo pučnik, dobre wuznać abo krasny pokoj, nuzne napominanje abo namotwjenje? „Njeboj so! Ja sym přeni a posledni a žiwy!“ – „Jelizo njewěriće, njewobstejiće!“ – „Stejiće tohodla w tej swobodze, ke kotrejž je nas Chrystus wuswobodzil!“ – „Što wy mi pak rěkaće Knjez, Knjez, a nječiniće, štož wam praju?“

A lětsa jenož tuta samozrozumliwa přóstwa z erta Jezusowych wučobnikow: „**Knježe, nawuč nas so k Bohu modlić!**“ Jenož? Směmy takle prajić?

Njeh su křesćenjo po cyłej zemi jara wšelacy, njeh su – bohužel! – šćěpjeni do wšelkich wěruwuznaćow a wučbow, njeh slujeja do wjele cyrkwjow, – w jednym pak su sej wšitcy přezjedni, zo so křesćan k Bohu modli. To so samo wot so rozumi! Woprawdže? Rozumi so to samo wot so? Njestejimy w tutym nastupanju před wulkej nuzu? Před nuzu njedohateje modlitwy? Runje tak su sej tehdom Jezusowi wučbnicy myslili, jako so k swojemu mištrej bližachu: „**Knježe, nawuč nas so k Bohu modlić!**“

Postrow serbskim wosadam

Prějemy Wam, lubi ewangelscy Serbja,

čilosć a strowosć,

Boži měr a Bože žohnowanje a wšitko, štož wam trěbne je na duši a na čěle a naposledku wěčnu zbóžnosć!

To wšak je naše starozwučene přeće, ale z lětami dale a bóle styknje prosymy wo Boži měr.

Wšitko pak, štož nam nowe lěto přinješe, chcyło po Božej hnadže nam k lepšemu sluzić. Tež nowe lěto ma być lěto Knjeza. Wone steji pod heslom „Knježe, nawuč nas so k Bohu modlić“ (Lukaša 11, 1).

Zdobom wozjewjamy program na lěto 1961:

Štwórtk, 23. februara, serbski kublanski dzeń w Budyšinje na Horn-

Woni mějachu wšitcy mać, kotraž bě jich so modlić wučila, woni běchu wšitcy dobre rozwučowanje we wěrje dostali a tam tež nawukli, kak maja so modlić. Jako dobri Zidza wobkedźbowachu modlerske časy každy dzeń. A tola swjateho Knjeza takle proša!

A my smy to runje tak w staršiskim domje a snano hišće w šuli, na každy pad pak w cyrkwi nawukli. A tola njeje žadyn jenički mjez nami, kiž njeby trjeba měł, so poľny dowěry wobroćić na swjateho Knjeza ze samsnej přóstwy!

W kěrľušu rěka: „**Ow ty njepoznata móc, w modlitwyje nam data! Z njej nas žohnuje naš Wótč, bjez njej' wšo so šmjata!**“ To je kaž elektriska milina abo kaž atomowa móc, kotraž běše přeco hižom w Božej stwórbje. Ale běše njepoznata móc! A jako běchu to wšitcy wotkryli a wuslědžili, spóznachu, kajka hoberska móc za tym tči. Runje tak je z modlitwy. Z njej móžemy wjele wjace dokonjeć hač sej to druhdy myslimy! A čert, zły stary njepřećel, so ničeho tak njeboji kaž modlitwy. Wón chce tomu zadžěwać. Hdyž džělamy a kemši chodžimy a w Bibliji čitamy, to jeho njemyli, hdyž so stawa bjez sprawnje modlitwy. Wón pak zachadza, hdyž so modlimy, a to na prawe wašnje, sprawnje a chutnje. Njeje tuž přóstwa trěbna: „**Knježe, Nawuč nas so k Bohu modlić!**“? Njeje to woprawdže **hotowy program** za lěto 1961? La.

čerskej hasy 23 z kemšemi a přednoškami,

wot pónđzele, 29. meje, hač do soboty, 3. junija, kublanski čas serbskich fararjow w Huse,

njedzeli, 18. junija, Serbski cyrkwiniski dzeń w Delnjeje Łužicy,

wot pónđzele, 24. julija, hač do soboty, 12. awgusta, serbski homiletiski seminar w Njeswaćidle.

Strowimy Was wšitkich jara wutrobnje a Bóh Knjez chcył nam tež lětsa hnadnje spožčić, zo móžemy so wjeseli a strowi na swjatej schadźowanjach a na Serbskim cyrkwiniskim dnju witać.

Lazar

Wirth

Graefa

Za bratrom Janom Haješom

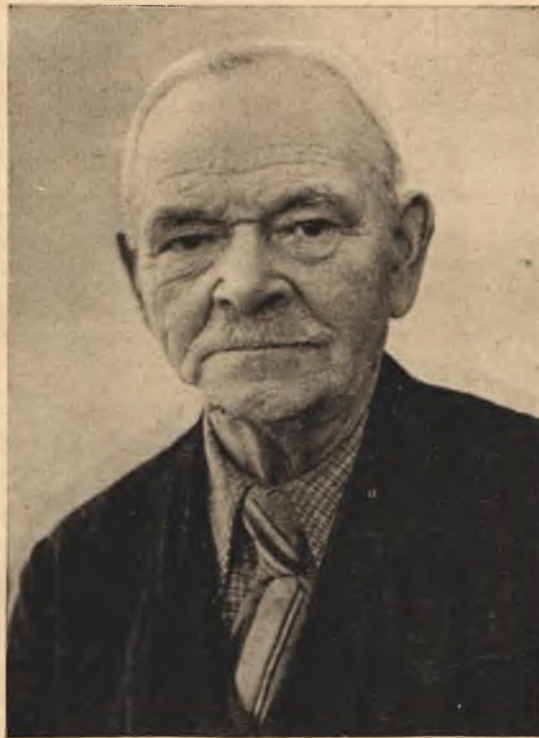
* 22. januara 1873 – † 5. decembra 1960

Bratr Haješ — wón bě mje ze słowom prosył, zo bychmoj so tak mjenowaloj — bratr Haješ móžeše ze svojego dolheho žiwjenja wjele powědać, přetož běše swět přez doľhu dobu svojego žiwjenja nazhonil z widzacymaj wočomaj a čućiwej dušu, kotraž bě wotewrjena za potajnstwa Božej lubosće. Někotryžkuli je tež doľho živy byl, a tola maľo nazhonil. Njemóžu wšitke jeho dopomnjeća tu rozpisat, wšako je je nam dr. Jan Cyž we swojej knižce „Wo wšedny chľéb“ wopisowaľ.

Hórke běchu dopomnjeća z džěcatstwa, kak je čłowjeska nješwar- nosć wučerila nana a swójbu z domjaceho statoka w Lípínach. Hdyž by Jan Haješ wo tym rečal, drje přeco hišće klinčeše ból a zrudoba z jeho słowow, ale tola bjez kóždeho sudženja abo zatamanja tamnych winikow.

Bórze po konfirmaciji přińdže Jan Haješ za wolaceho do Njeswačidła na knježi dwór. Wón drje so wědžeše hišće dopomnić na to abo tamne z tutoho žiwjenja jako wolacy, ale naj-

radšo powědaše, kak je chodžil k njebohemu njezapomnitemu fararjej Jurijej Jakubej na serbske kemše. Wot Njeswačidła so potom přesydli do Drježdžanskeje wokoliny a do Drježdžan samych, hdžež wukonješe

na nadróžnej elektrice skromne džělo. Jan Haješ je we Łazu a we wulkim džělu Wojerowskeho wokrjesa hač do Rakec a Minakala byl znaty jako překupc. Ze swojej wušiknosću a pilnosću je sebi dobyľ poměrnje nahladne zamoženje a, štož je při tym hišće wažniše, čescene mjeno. Rady wo tym powědaše, kak je tu za njeho byl rozsudny jeho wosadny farar Krygar, kotryž jako tehdomniši nawjedowar raiffeisenskeje pokladnje hospodarsce mudrje radžeše a jemu samo požčonku nanuzowa. Haješowi přiwuzni so tehdom wo jeho eksistencu bojachu, dokelž widžachu w požčonce přenju kročel do wěsteje hospodarskeje zahuby a chudoby. Ale farar Krygar wědžeše, komu radžeše. A Jan Haješ je z tutymi pjenjezami nanajswěrnišo wikowaľ. Wšitke twory, kotrež kupowaše hnydom z wulka, móžeše na městnje zaplaćić. Při tym móžeše plaćiznu tľóćić a wyše toho dósta, hdyž w hotowych pjenjezach plaćeše, hišće diskont. Jan Haješ je za tutu dowěrnú radu fararjej Krygarjej stajnje džakowny byl. A Jan Haješ je tehdom něšto začuwaľ tež wo zemskim zbožu. To tola sľuša do zboža zemského žiwjenja, hdyž so skutk našeju rukow radži a směmy widžeć, hdyž so naše zemské kubla při wšej sprawnosći a počiwosći přisporjeja.

Jan Haješ je stajnje wustupowaľ za prawa serbskeje řeče tež w cyrk-winskim žiwjenju. Wón je to činiľ ze wšej zahoritósću a husto dosć ze zranjenej wutrobu, a tola je wostal při wšem přistojny. Jan Haješ běše po swojej cylej powaze křesćan — ze złotej wutrobu.

Rady smy jeho widželi na svojich schadžowanjach, zeńdženjach a cyrk-winskich dnjach. Nam je žel tutoho serbskeho bratra. Bóh Knjez bě jemu doľhe žiwjenje spožčil a my bychmy jeho tola hišće dlěje chcyli měć.

Božemje Janej Haješej

**Mój lubodrohi přečelo,
ty swojím wumřel sy, tež mi.
Za twoje swěrne přečelstwo
džak wote mnje při rowje wźmi.**

**Wěm — čłowjek w š ó n wšak
[njewumrje,
hdyž čelnej woči zańdželi.**

**Bóh živy džěn Bóh žiwych je;
wón svojich lubych wožiwi.**

**Kaž zředka štó ty lubowaľ
a podpěraľ sy Serbowstwom.
Ty přeco sy so k Bohu znaľ
a wojowaľ za křesćanstwo.**

**Ty zľoty z rjapom, z wutrobu,
spi w měrje, wostaň živy nam.
Za lubosć, prócu přiľkladnu
či wěčne myto daj Bóh sam.**

**Tuž myslička najswěrniša,
dži wotsal za row božemje.
Tu z wěry rosće nadžija,
tam lubosć wěčnje žiwa je.**

Twój Michaľ Nawka

Wotpočuj w měrje

Jan Haješ je zemřel! Tale zrudžaca powěsć přechwata spočatk zašeho měsaca serbsku Łužicu. Haj, wón njeje wjace mjez nami, Haješec nan, kiž běše zawěrnje jedyn z našich najspřocniwišich, jedyn z najbóle znatych a lubowaných. Serbske zynki běchu přenje, kotrež je w kolebce zasľyšaľ, a serbske zynki běchu tež poslednje, štož je so jemu do rowa daľo. A smy jara džakowni, zo smy jemu serbsce božemje prajić móhli.

Wulka běše sľyła žarowacych, kiž bě so 10. decembra we Łazu zhromadžila a našeho bratra k wěčnemu sparej přewodžala. Běše tam tež tak někotry, z kotrymž je so wón čas žiwjenja prócowaľ wo serbski lud a kraj.

Knjez farar Kórner-Łazowski zľoži swoje čelne předowanje na konfirmaciske hrono njeboheho: „Ja pak a mój dom chcemy Knjezej sľužić.“ Jan Haješ je byl njechabľacy, jako Serb a tež jako křesćan. Swěru je staľ k Božemu słowu. A wón je dožiwil někotryžkuli čas, zbožowny a tež zrudny, je dožiwil a sobu twariľ kćejate serbske narodne žiwjenje a je widzaľ, kak je so wone tupoľo a koncowaľo. Swoju nadžiju pak njeje spuščil, ale nawopak so hač do poslednjeje hodžiny wo serbsku wěc staraľ.

Potom njesechmy jeho z přewodom knjezew fararjow Kórnera-Łazowskeho, superintendenta Wirtha - Njeswačidlskeho, Šolty - Delnjowujězdžanskeho a Zyguša - Wulkoždžarowskeho k rowu.

Tu je čłowjek wot nas šol, kiž je wosrjedz wšeho hidženja sej wobchowaľ zľotu wutrobu a zľoty rjap. A smy so sprawnje wjeselili, zo su tež zastupnicy serbskeho žiwjenja a serbskich institucijow našemu Janej Haješej w tak bohatej ličbje božemje prajili, mjez nimi Měrcin Nowak a dr. Jan Cyž, kotraž řečeštaj w mjenje Domowiny a serbskeje čišćernje. Tu bě tak prawje widžeć, kak woblubowany je naš bratr Haješ byl, njech bě to tu abo tam. To bě tež to, štož je superintendent Wirth při rowje wuprajil chcyľ.

Je tam tež rečal naš luby bratr a prócowaľ Michaľ Nawka, kotrehož je z Janom Haješom wjazalo wuske přečelstwo w džěle za serbski lud.

Haj wšak, njechamy kľasć wažnosć na wonkowne wěcy a pychu. A tež wěncy su jenož tajke wonkowne znamjo. Pola Jana Haješa pak, tak so nam zdaše, bě to zawěsće znamjo lubosće, lubosće serbskeho luda k jednomu ze svojich najswěrnišich.

hš.

Bóh je z nami

Nět léto nowe přišlo je
a stare je do rowa.
Haj, što nam wone přinjesa,
što w klinje swojim chowa?

Tu wotmołwić, njej' móžno nam
a njeje w našej mocy.
Tón rjadowar je Bóh Knjez sam,
hač wodnjo abo w nocy.

A štož so je m u dowěrja,
tež wě, zo wón nas wodźi.
Přez hory, dolů žiwjenja
wón z nami sobu chodźi.

H. Š.

Zbožopřeca z wukraja

Ewangelske cyrkwyje a zjednoćen-
stwa we wukraju nas ewangelskich
Serbow k nowemu létu strowja:

Knjez biskup em. Karol K o t u l a -
Warsawa,

Słowjanska komisija Kostniskeje
Jednoty-Praha,

Knjez dr. Viktor H á j e k, syno-
dny senior, w mjenje Synodneje ra-
dy Českobratrowskeje ewangelskeje
cyrkwyje — Praha,

Knjez biskup dr. Andrzej W a n -
t u l a, Ewangelsko-augsburgska cyr-
kej w Pólskej — Warszawa.

Posedzenje wuběrka Zwjazka serbskich ewangelskich wosadow

Budyšin. Wuběrk Zwjazka serbskich ewangelskich wosadow zeńdže so štwórtk, 15. decembra, w Budyšinje k swojemu přenjemu porjadnemu posedzenju. Rozpominachmy sej powšitkowne položenje cyrkwyje a nadrobnišo wosadne žiwjenje mjez Serbami. Program na léto 1961, wo kotrymž w druhim nastawku pisamy, so při tym postaji. Štož so nam loni njeje poradžilo, chcemy lěta znowa spytać, zo bychmy sej zhromadnje 3. njeźdelu po swjatej Trojicy — 18. junija — z omnibusami došli do Delnjeje Lužicy a tam swój létuš Serbski cyrkwinski dzeń wuhotowali. Tale myslička běše loni telko zahoritósce wubudžila a runje telko zrudoby, hdyž dyrbyjachmy wozjewić, zo so nam omnibusy njeprizwola. Na posedzenju wuběrka rěčeše so tež wo tym, hač njebychmy w zymje móhli horstka ludźi — 15 do 20 wosobow — na tři dny k zhromadnemu wuradžowanju a žiwjenju so zeńć. Bohužel njejsmy hač dotal rumnosć za to dostali. Snano móžemy tole přichodnu zymu činić.

Sćenje Mateja dočičšane

Lubi přeceljo pobožneho serbskeho slowa! Wjeselće a dzakujće so z nami — naše nowowudate Sćenje po swjatym Mateju je dočičšane! Njeskomdžće, sej tele tak rjenje a nowočasnje wuhotowane wudaće ruče wobstarać. Dóstanjeće je bórže na farach a na Serbskej superintendenturje.

A Jeho słowo je wostało

Wuznamnej róčnicy našeho „Pomhaj Bóh“

Na džesać lět nětko hižom je, zo wuchadza naš nowy „Pomhaj Bóh“. To je tola zawěsće dosć přičiny, zo raz trochu do stawiznow našeho ewangelskeho lópjena pohladnjemy. Te wšak so njejsu hakle před džesać lětami, ale hižom před sydomydžesać lětami, mjenujcy w měrcu 1891, započale. Tak by „Pomhaj Bóh“, wothladajo wot toho časa, w kotrymž njeje směl a njeje móhl wuchadžeć, tež hišće swoje sydomydžesaćiny měl. W měrcu potajkim. My pak chcemy na proze do noweho léta wobě róčnicy zwjazac, wšako slušetaj samo na sebi stary a nowy „Pomhaj Bóh“ hromadu, byrnjež je so mjez tym wjele přeměniło. Móhlo so tež prajić, zo je wot stareho časopisa jenož hišće mjeno zwostało. Wězo je wonkowna forma džensa hinaša; njeepisamy wjace w šwabachskim pismje, ale we lačanskim a „Pomhaj Bóh“ njeje džensa wjace njeźdželske lópjeno, ale jenož hišće měsacnik. Wo wjele wěcach džensa hinak sudžimy a pisamy hač naši prjedownicy. Křesćanska cyrkej ma džě z nowym časom tež nowe nadawki. Chcemy tu jenož naspomnić roscacu ekumenisku skutkowosć Swětoweje rady cyrkwyje, kotraž jednoća cyrkwyje wšelakorych křesćanskich wěruwuznačov. Wo wšem nowym w našej cyrkwi njejsu přeni redaktorjo hišće pisać móhli. Tola jedne je wostało a wostanje samsne, zo ma tež naš nowy „Pomhaj Bóh“ služić tomu Jednomu a Jeho slawu, Jeho mjeno a Jeho słowo šěrić mjez serbskim ludom — Bohu, našemu Knjezeje a Wótcej.

Tehdy, jako wuńdže 1891 přeni króc „Pomhaj Bóh! Serbske njeźdželske lópjena“, njebě to samostatny časopis, ale přiłoha Smolerjowych „Serbskich Nowin“. A založil bě tule přiłohu němski farar dr. Bjedrich Selle. Kaž wšelacy druzi němscy přeceljo našeho luda je tež farar Selle wuběrnyje wobknježil našu rěč, tak zo je w přěnych lětach přiłohu sam pisał. A wón je tola rjany přiłohu, zo su tež tehdom němscy duchowni za naš lud džělali a zo njejsu jenož přihladowali, kak Serbstwo hinje. Wězo bě tež druhich. Ale to chcemy zabyc. Chcemy radšo swoju kedžbnosć a lubosć tajkim wěnować, kiž su z nami byli. Nimo wšelkich druhich běše pozdžišo tež naš luby Ota Wićaz najpilniši sobudžětačer lópjena. Z časami je sam cyle čisla spisał. We wójnskim času wšak běše přiłoha chětro chipra, doniž njeprěwza w léce 1917 Nosačanski farar Korla Wyrgač redaktorstwo. Wón je wostał z redaktorom, doniž njeje so lópjeno w léce 1937 zakazało. Léto 1937 wšak je scyła jedne z najčomwišich w našich serbskich stawiznach! Wot léta 1917 njeběše lópjeno

wjace přiłoha, ale samostatny časopis. Za čas Wyrgačoweho redaktorstwa přibywaše lópjeno na hodnosći a z tym tež na woteběrjach. — A potom je „Pomhaj Bóh“ tak dolho mjelčec dyrbał, wot 1937 hač do 1950! Tola naši Serbja su so džerželi k Božemu słowu w maćernej rěči, su čitali w swjatym Pismje a spěwarskich a tón abo tamny je sej chował lětniki nětko zakazanych lópjencow. We nich je pytał a namakał trošt a pokojenje w tutym zrudnym času. — A kak dzakowni smy byli, jako smy w decembur léta 1950 přenje čisło noweho „Pomhaj Bóh“ w rukonlaj džeržec směli! Nowy wudawar běše pornjo prjedawšej Serbskej hlownej předarskeje konferency nětko Konwent serbskich ewangelskich duchownych. Tomu je tež džensa hišće tak. Přeni zamołwity redaktor běše po wójnje farar na wuslužbje Božidar Dobrucki. Po jeho smjerći přewza naš česćeny superintendent Mjerwa tele čestne zastojnstwo a po nim superintendent Wirth. Wězo njebě lochko, wudawać nowe měsacne lópjeno, hdžež maja naši duchowni džensa telko nadawkow we wosadze a druhich cyrkwinskih kruhach. Tak je so redaktorske džělo husto jenož cyle připódlja wobstarać móhlo. A tola je „Pomhaj Bóh“ porjadnje wuchadzał! Naši duchowni su do njeho pisali. Myslmj jenož na „Bibliske rozpominanja“, kotraž hač do 1956 serbscy fararjo so wotměnjeno pisachu, doniž njeprěwza naš sprócniwy sobudžětačer farar Lazar rubriku „Hrono na mesac“. Tež z našich wosadow je so tójšto dopisowało. Tale pomoc pak je chětro popuščila a prosymy wšech swojich lubyh čitarjow, duchownych a wosadnych, zo bychy nam zaso pilnišo pisali. Haj, ale što pisać? so prašeće. We wašich wosadach so tola telko stawa, štož by hódne bylo, zo to tež druzi zhonja! Njech su to někajke cyrkwinske zarjadowanja, žadne jubileje atd. Nas by nimo měry wjeseliło, hdy by tale próstwa na plódnou rolu padnyła a wy byšće so pjera jimali!

Chcemy pak so tež dzakować wšem swojim lubym čitarjam a předewšem roznošowarjam za wšu swěru. Kak jara so wjeselimy, hdyž so w tej abo tamnej wosadze ličba čitarjow powjetšuje, kaž to hakle wóndano z holanskich Wochoz zionichmy. Mamy pak tež swěrných čitarjow we wukraju, předewšem w Českosłowakskej a Pólskej, hdžež je telko přecelow, kiž so bratrowsce sobu wo nas prócuja. — Tole wšitko chcemy wopominać ducy do noweho léta a Bohu Knjezeje so dzakować, zo nam dawa móc, roznošować jeho poselstwo tež z pisanim słowom w našej lubej maćernej rěči!

Š.

Z našich wosadow

Budyšin. Uniwersitne pruwowanje je zložil naš luby student bohosłowstwa, bratr Siegfried Albert, ze Zajdowa pola Małego Wjelkowa. Swojemu lubemu młodemu bratřej přejemy z cyłej wutrobu wšo dobre a so wjeselimy, zo chce nětko w Serbach skutkować.

Rakecy. Hdyž je so na jednej nje-dzeli za hlódnych na swěće pola nas w Rakecach na kemšach nazběrało 1700 hriwnow, potom je to tola rjany a zwjeselacy dopokaz, zo je mjez nami hišće křesćanska lubosć žiwa.

Rakecy. Žadny swjedžen dejmantneho kwasa móžeštaj w Stróži pola Rakec swječić Pečikec mandželskaj. Knjez Jan Pečik je w Stróži přez lětdzesatki był wuznamna wosoba jako wjesnjasta a jako sobustaw Rakečanskeho cyrkwinskeho předstejičerstwa. „Znutrkownym Pečikecom“, kaž jim rěkamy, přejemy dale měrny a strowy wječor žiwjenja a so jim džakujemy za wšu wopokazanu swěru.

Njeswaćidlo. Swoj dejmantny kwas móžeštaj poměrnje čilaj a strowaj Šusterec mandželskaj w Holešowje swječić. Džěci a džěcidžěci běchu so z jubilaromaj w Božim domje zhromadźile, hdžež wosadny farar jim předowaše wo slowje psalmisty „Moja duša je čicha k Bohu, kotryž mi pomha“. Swěrnymaj wopytowarjomaj serbskich kemšow přejemy z wutrobu Bože žohnowanje a spokojny swjatok žiwjenja.

Drježdźany. Serbske kemše w cyrkwi swjateho Marka w Drježdźanach-Pieschen budžeja nje-dzeli okuli – 5. měrca – popoldnju w 15.30 hodž. Předować budže farar Lazara - Bukečanski.

We wonej hroznej noci w februaru lěta 1945 zhubi w Drježdźanach doměk a wobsedźenstwo a namaka wuček pola sotry w Mišnjanskim kraju. Jako so po wójnje w Drježdźanach zaso serbske kemše zmóžnichu, widzachmy na nich tež našu sotru Lawcynu. Tehdom wona hlódnych měščanskich kemšerjow zwjeseli z pomazku.

Nětko bydli Hana Lawcyna w domje za starych „Marja Grölmusec“ w Rakecach. Tola tež tu sej swjatok njepopřewa. Wot ranja do wječora wuporjeda šaty a druhu drastu za wotpočinkarjow.

Při tym so dđerži swěru k Božemu slowu a čita naše łopjenko. Serbske cyrkwinske dny je přeco pilnje wopytowała, tola tež za wšo druhe dźěło we wosadze a cyrkwiskim žiwjenju so naša jubilarika zajimuje.

Njech Bóh Knjez mytuje našej jubilarce Hanje Lawcynje wšu lubosć a swěru ze strowym a měrnym wječorom žiwjenja!
R. Z.

Nakładnistwo Domowina. – Licenca č. 733
Wuchadza jónkróc za měsac. – Rjaduje
Konwent serbskich ewangelskich duchownych. – Hłowny zamolwity redaktor:
superintendent G. Wirth - Njeswaćidlski
Čiść: III-4-9, Nowa Doba, čišćernja
Domowiny w Budyšinje

Do najzanjesenišich krajow pučuja misionarjow, zo bychu słowo wo Božim kralestwje wšěm ludžom připowědali. Tu widźimy křćenicu w Finistererskich horinach w Nowej Guineji. Bóle na prawo widźimy misionara před dupu stej a zady njeho jednorj woltar z haluzow.

Tak so naše dary nałožuja

Bohata běše zběrka, kotraž je so hody 1959 skladowała za hlódnych na swěće; bohata budže zawěsće tež ta, kotraž tuchwilu hišće dokónčena njeje. Přenje wuslědky nam to pokazuja, byrnjež njemóžemy hišće wotym rěčeć, zo mamy hižom wěsty přehlad. A nas wšitkich wězo zajimuje, što so z tutymi pjenjezami čini, hdže a kak so nałožuja. Na to maja slědowace rjadki wobmjezowanu wotmołwu dać:

Ze zběrki z hodowneho časa 1959 su so pjenjez takle nałožile: 233 000 hr. za hlódnych a chorych w Indiskej; 260 000 hr. za potrjechenych zemjerženja w Agadirje a we wokolnosć; 200 000 hr. za transport cyrobiznow, kotraž su druhe kraje darile, do Indiskeje, Bliskeho ranja, Grekskeje, Honkong a sewjerneje Afriki; za 250 000 hr. cyrobizny za ludži na kupje Sumatra, kotřiž su dla tamnišich njeměrow domiznu a eksistencu zhubili; 40 000 hr. za wutwarjenje džěćaceho horta a zežiwjenje džěci w japanskim měsće Izumisano; 20 000 hr. za tbc-hospital w Butawengu w Nowej Guineji; 146 000 hr. za nowu chorownju w Assuanje w Egipćowskej; 252 000 hr. za medicinske zastaranje wjele tysac Arabskich w jordanskim namjeznym kraju a za nowu mobilnu kliniku; 207 000 hr. za rozšěrjenje hospitala a založenje kubłarnje chorobnych sotrow a babow w Tanganjice; 30 000 hr. za dom za zbrašenych w Japanskej, 12 000 hr. za natwarjenje domu za mačerje a čěšenki w Rolandiji w Brazilskej atd. atd.

„Clěb za swět“ pomhaše tež, tute projekty zwoprawdźić:

W rańšim Pakistanje je so založilo ratarske drustwo z pospytnej a wučbnej farmy (100 000 hr.); pjenježne podpěry za indoneskich studentow mediciny, wučerstwa, inženjerstwa, haptkykarstwa, sociologije atd. (50 000 hr.); wukubłanje ratarjow a rjemjeslnikow w Tanganjice (156 000 hr.);

ratarski centrum na polkupje Kudat (54 000 hr.) a wjele druhich.

Tež ludžom w Chile, kotrychž je loni tak njesměrne zemjerženje potrjechiło, je so z tutych srědkow pomhało. Pjenjez, kotraž su so pola nas w NDR nazběraše, přewozmje Němski čerwjeny křiž, zo by je w mjenje ewangelskich křesćanow z Němskeje potrěbnym krajom rozdělil. A tak by so tale liščina hišće dale pisać móhla; naše džensniše čisto njeby najskeje k tomu ani dosahało! Z kóždym darom so swědomiće hospodari a tak abo tak dońdže wón tam, hdžež čakaja ludžo na našu njesebičnu křesćansku pomoc.

Sotre Lawcynje k wósomdžesaćinam

Štwórtk, 26. januara, swjeći w Rakecach naša luba sotra Hana Lawcyna a swoje 80. narodny. Narodźiwši so w Chasowje, přesydlil so hižom w młodych lětach do Drježdźan. Swojeho mandželskeho je w přenjej swětowej wójnje zhubiła. Stari Drježdžanscy Serbja pak sej ju tež džensa hišće česća a ju lubuja jako jednu z najswěrnějších Serbowkow. Žane posedženje prjedawšeho serbskeho towarstwa njeskomdži a žanu serbsku Božu službu. Wšudžom a přeco běše k pomocy. Při swjedženjach staraše so wo serbsku drastu. Je wšak so wuběrny na šice serbskeje drasty wustejala. Swoje pobožne a serbske začuwanje wědžeše tež z basnjemi wuprajić. Čitarjo prjedawšich nje-dželskich łopjenkow so zawěsće hišće na to dopomnja, tola tež w našim nowym „Pomhaj Bóh“ smy hdys a hdys wot njeje něšto čitali. W jejnych pěsnjach so jewi cunja a čućiwa, dobra žónska duša, a jejna serbska rěč je čista a přikladna, předewšěm ludowa.